

De Wielewaal was ooit het thuis voor een hele hechte gemeenschap

Hennie Hoogkamer Oud-Charlois - Wielewaal

Hennie Hoogkamer woont haar hele leven in de wijk Wielewaal. De wijk werd na de oorlog gebouwd als tijdelijke woonwijk. De 545 woningen zouden aanvankelijk maar 25 jaar blijven staan. Ruim 75 jaar later staat nog steeds een deel overeind. Sinds in 2015 het plan voor de sloop van de woningen bekend werd, strijdt een actieve groep bewoners, waaronder Hennie, voor het behoud van hun wijk.

Van sfeervol tuindorp naar lege stadswijk

In 2016 gaf een deel van de bewoners gehoor aan de oproep om uit hun huis te vertrekken vanwege de naderende sloop. Deze leegstaande panden werden dichtgetimmerd en onbewoonbaar verklaard. Inmiddels is de helft van de wijk gesloopt en worden daar nieuwe woningen gebouwd, waar al deels nieuwe bewoners in wonen. De andere helft van de wijk staat nog overeind en in een aantal huizen wonen nog mensen. Hennie woont nog in één van die huizen: "Ik noem het altijd het smurfendorp hier", vertelt Hennie liefkozend, "want de huisjes lijken zo klein van de buitenkant." De gelijkvloerse huizen zijn omgeven door groene tuintjes en de opzet van de woningen die nog overeind staan is ruimtelijk. De sfeer die nu in de wijk hangt is volgens Hennie niet te vergelijken met vroeger; die was gemoedelijk en bewoners voelden zich vrij. "Als mensen boodschappen gingen doen dan kon de deur open blijven staan, terwijl de burens op de kinderen letten. Er waren toen ook nog supermarkten op het terrein. Tot een paar jaar geleden was er nog een patatzaak, maar die is nu ook weg. Nu is er niets meer."

Gemeenschapsgevoel in de Wielewaal

In de wijk woonden veel oudere bewoners, mensen die daar al hun hele leven wonen. Mensen met kleine inkomens. Het is altijd een arme wijk geweest, maar volgens Hennie zorgde dat juist voor een hecht gemeenschapsgevoel. "Eten wordt bijvoorbeeld nooit weggegooid hier in de wijk, dat wordt gedeeld met mensen. Is er iemand ziek, dan worden er boodschappen gehaald. Zo gaan we hier met elkaar om." Dit gemeenschapsgevoel leeft nog sterk onder de mensen die in de oude huizen wonen. De angst over hoe de wijk eruit gaat zien wanneer al het oude verdwijnt zorgt voor veel pijn en verdriet.

Bewoners voelen zich niet gehoord

Bewoners zijn het niet oneens met het bouwen van nieuwe woningen, maar ze voelen zich niet gehoord en begeleid in het proces. De woningen die nu gebouwd worden voldoen niet aan de behoeftes van de huidige bewoners qua voorzieningen en ruimte. Zij hadden graag inspraak gehad in de nieuwbouwplannen. "Het is zo onrechtvaardig. Waarom hebben bewoners geen inspraak over hun eigen wijk? Ik snap dat niet, wij zijn toch de experts van de wijk?" In het Wielewaalhuis kunnen mensen terecht voor meer informatie over de nieuwbouw, maar daar weigert de groep bewoners waarmee Hennie optrekt een stap over de drempel te zetten. In plaats daarvan komen ze samen in een leegstaand huis tegenover het Wielewaalhuis waar ze hun eigen plannen bespreken.

Strijden tot het bittere eind

In 2016 heeft een actieve groep bewoners, de 'Unie Van en Voor de Wielewaalers' een plan geschreven voor de toekomst. In dit plan worden in drie jaar tijd alle huizen vervangen door energiezuinige woningen, met behoud van de huidige ruimte in de wijk. Tot nu toe heeft de projectontwikkelaar dit plan nog niet omarmd, maar is wel in gesprek met de groep. Hennie: "Ik hoop dat dit lukt, want zo'n huisje wil ik wél. Dan zouden alle bewoners die nu nog in de oude woningen wonen zo'n huisje kunnen krijgen. Als het plan lukt, komen er nog veel meer mensen terug, dat weet ik zeker". Tot die tijd blijven Hennie en andere bewoners strijden.

"Als mensen boodschappen gingen doen dan kon de deur open blijven staan, terwijl de burens op de kinderen letten."